
INHOUD Bulletin nr. 39

- 2 Tussen dichterlijke ongebondenheid en academische ernst**
Michel Hofman
- 5 Expositie Eva's Verhaal**
Patrick van den Hanenberg
- 8 Viering van het 18de lustrum**
- 15 65 jaar later**
Hans Blauwkuip
- 18 Terugblik**
Theo van Noord
- 19 Pyramus & Thisbe, een grote gele kip en oude liefdes: het Lustrum**
Esther Geerling
- 22 HALO de beste schoolkrant van Nederland**
- 23 Eindexamen in 1947**
Pauline Hengeveld-Brand
Van Heutsz
oproep van de redactie
- 24 Van het secretariaat**

In één van de voorgaande bulletins is Jan Willem Sieburgh een estafette begonnen. Na bijdragen van achtereenvolgens Mels Crouwel en Liesbeth Citroen-Warners is nu de beurt aan Michel Hofman, die het stokje van Liesbeth heeft overgenomen.

Tussen dichterlijke ongebondenheid en academische ernst

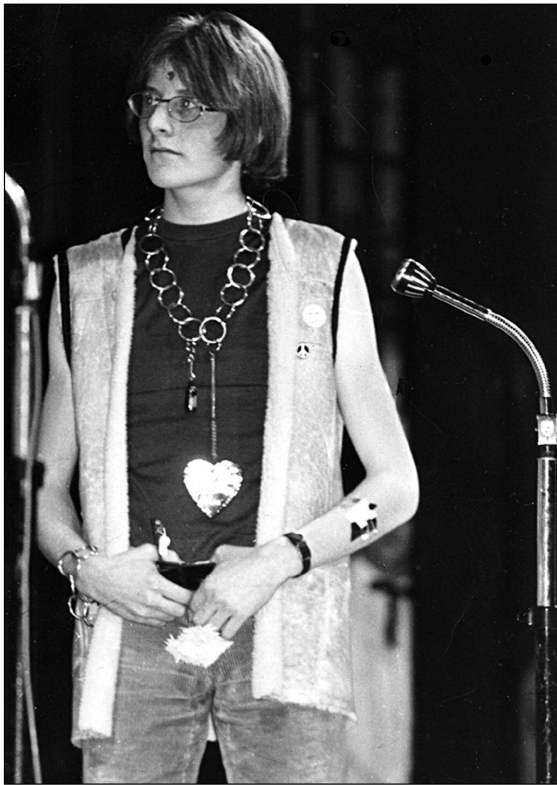
Dank je Liesbeth voor je vertrouwen dat je in me stelt. Het getuigt van moed en barmhartigheid een gemankeerde loper met een ernstige schoolhandicap op te nemen in je ploeg.

Het verhaal begint in september 1960 toen ik als bedeesde knaap gekleed in grijze pantalon en tweed colbert, vers van de 1ste Openluchtschool, het imposante Amsterdams Lyceum betrad om er negen jaar later als doorgewinterde veteraan, het zwaar bevochten HBS-B diploma op zak, definitief de poort achter me te sluiten. Het waren de jaren dat de verbeelding aan de macht was, dat ouders en regenten van hun voetstuk tuimelden en nieuwe helden zich aandienden. De tijd ook van happenings bij het Lieverdje, Vietnam demonstraties en het ludiek-anarchisme van Provo, de tijd dat Londen het centrum was van het universum en men beter langharig dan kortzichtig kon zijn. Uitgerekend in die tijd moest ik als rebelse puber mijn dagen slijten in de strafkolonie aan het Valeriusplein, een conservatief bolwerk waar traditionele normen en waarden in hoog aanzien stonden en waar de Telegraaf en VVD de peilers vormden van de mores.

In plaats van mijn aandacht te besteden aan mijn studie hield ik mij overwegend bezig met het lezen van de naoorlogse Nederlandse en Amerikaanse literatuur, het schrijven van gedichten, het verkennen van de tuin der liefde en het eindeloos luisteren naar Bob Dylan, Frank Zappa, Charles Mingus en andere coryfeeën. Met de Franse woordjes op de pianolessenaar trachtte ik de benodigde kennis te vergaren om zo mijn verblijf aan de vermaledijde instelling te beperken. Het mocht evenwel niet baten, mijn schoolcarrière zou gaan behoren tot de langste uit de geschiedenis.

Hoewel voor mij het ware leven zich afspeelde buiten de muren van de school waren er ook momenten op het Amsterdams waar ik met plezier aan terugdenk. Zo bewaar ik levendige herinneringen aan Wolkenland, dat ik in alle jaargetijden heb bezocht. Beelden van spartaanse slaapzalen, keukencorvee, nachtelijke escapades naar de omliggende dorpen, maar boven alles de eeuwig zingende bossen! En dan waren er op school enkele “meesters” die het vak van lesgeven verstonden. Onder hen de heer Nijland, die op een uiterst inspirerende wijze onderwijs gaf in de Duitse taal en letterkunde. Daar werd de basis gelegd voor mijn latere belangstelling voor schrijvers als Franz Kafka en Thomas Mann.

Een gebeurtenis waaraan ik met genoeg terugdenk is mijn verkiezingscampagne voor het Dagelijks Bestuur, waarvoor handtekeningen moesten worden ingezameld. “Hoppie for President” en een programma dat pleitte voor jenever in de lange pauze (uiteindelijk geschrapt) en tegen getrapte verkiezingen en dat eindigde met de stelling: “We leven in 1967 – Ook op het Amsterdams!” In datzelfde jaar vierde de school haar 10de lustrum, een gebeurtenis die groots werd gevierd, ondermeer met een avondprogramma in de Grand Ballroom van Hotel Krasnapolsky, waar ik las uit eigen werk: *Jazz and Poetry*, een genre dat in die dagen opgang maakte. In die periode begonnen gedichten van mij te verschijnen in de HALO, de schoolkrant die inmiddels een metamorfose had doorgemaakt en zijn keurige, ingetogen stijl van de jaren vijftig had afgeschud.

optreden van Michel Hofman tijdens de 51e Diesviering in 1968

Het jaar dat daarop volgde moet worden beschouwd als het *annus horribilis*. Toen zakte bijna de helft van mijn klas 6B1 voor het eind-examen, een ongekend dieptepunt in de geschiedenis van de school. Het betekende dat ik helaas nog enige tijd binnen de muren van het systeem zou moeten doorbrengen, een gruwelijke gedachte. Het devies “ICK DIEN” kreeg voor mij daarmee een geheel nieuwe betekenis.

Na het debâcle van de middelbare school lag een universitaire studie niet echt in de lijn der verwachting. Geen studieboek wilde ik ooit nog inzien, het schrijverschap zou het worden of desnoods de reclame als copywriter. Maar tegen het einde van de zomer van 1969 was het ergste leed geleden en besloot ik mij op te geven voor de studie biologie aan de

Universiteit van Amsterdam; een onverwachte keuze, maar de juiste naar zou later blijken. Mijn studietijd werd gekenmerkt door lange dagen gevuld met colleges en practica in Artis en, hoe kon het ook anders, het bestuderen van de geschriften van denkers en dichters, dit alles afgewisseld met decadent vertier in nachtelijk Amsterdam in gezelschap van modeontwerpers, mannequins en andere elegante avonturiers. Dit en een kandidaat-assistentschap bij de universiteit leidde ertoe dat ik pas in 1979, dertig jaar inmiddels, mijn doctoraal behaalde.

Academische posities waren ook in die dagen dun gezaaid. Na enkele vruchteloze pogingen onderdak te vinden bij laboratoria kwam ik in 1980 terecht bij het Nederlands Instituut voor Hersenonderzoek, een instituut van de Koninklijke Nederlandse Akademie van Wetenschappen, waar Dick Swaab, vriend en oud-lyceïst, directeur was. Hij bood mij de mogelijkheden onderzoek te verrichten op het gebied van de evolutionaire en theoretische neurobiologie, een fascinerend terrein dat zich helaas niet kon verheugen in een grote populariteit. Ondanks deze situatie vormde het onderzoek uiteindelijk de basis voor mijn proefschrift, waarop ik in 1984 promoveerde. Naast die onderwerpen ben ik me later gaan bezig houden met onderzoek naar de neurobiologische achtergronden van veroudering, depressie en dementie.

Inmiddels ben ik meer dan 25 jaar verbonden aan het Herseninstituut, prachtige jaren dat moet gezegd. Jaren waarin ik als ontdekkingsreiziger heb rondgedoeld in een onbekende wereld, een wereld van formaline, getallen en filosofische bespiegelingen, een wereld ook van “publish or perrish” en lezingen in verre vreemde landen, met de Graal immer lonkend aan de horizon. Een leven in de wetenschap, wie had dat ooit kunnen denken! Het begin was moeizaam en geplaveid met hindernissen, maar het lyceummotto *Potius deficere quam desperare* en de stand der sterren hebben uiteindelijk mijn leven bepaald. Een ambigu bestaan laverend tussen dichterlijke ongebondenheid en academische ernst.

In feite hebben artistieke aspecten altijd een rol gespeeld in mijn leven. Ook niet verwonderlijk als men bedenkt dat ik ben opgegroeid in de wereld van het theater. Het is daarom ook met bijzonder genoegen dat ik de kroontjespen kan overdragen aan een verwante geest en literaire held uit mijn schooltijd: Remco Campert.

Michel A. Hofman (1969)

Iedereen die Het Dagboek van Anne Frank heeft gelezen, kent Margot, het zusje van Anne Frank. Veel minder mensen weten dat de schrijfster van het beroemdste dagboek aller tijden postuum ook nog een stiefzusje heeft gekregen: Eva Geiringer, oud-leerlinge van Het Amsterdams Lyceum. De 76-jarige dame die momenteel in Engeland woont, kwam in december even naar Amsterdam voor de opening van een tentoonstelling in het Verzetsmuseum van schilderijen die haar vader en broer tijdens de oorlog hebben gemaakt.

De joodse Eva is negen jaar oud als zij in 1938 met haar ouders en broer uit Wenen vlucht voor het nazistische gevaar.¹ Ze komt in de Amsterdamse Rivierenbuurt terecht, waar ze vriendschap sluit met haar overbuurmeisje Anne Frank. Haar broer Heinz zit in de derde klas gymnasium van Het Amsterdams Lyceum als eind september 1941 de Duitsers de joodse leerlingen verzamelen op het Joodsch Lyceum. Dezelfde dag waarop de familie Frank Het Achterhuis betreft, duikt ook de familie Geiringer onder. Vader en zoon in Soestdijk, moeder en dochter in Amsterdam.

Vader Erich en vooral zoon Heinz zijn getalenteerde autodidactische schilders. De docent tekenen op Het Amsterdams Lyceum gaf hem het maximale cijfer 4, met als opmerking: 'Toont veel ambitie.' Het rapport, schoolboeken en een hartelijke brief van Heinz aan rector Gunning zijn te zien op de tentoonstelling in het Verzetsmuseum.

De 'gastvrouw' in Soestdijk is niet tevreden met de vergoeding voor haar arbeid. De Geiringers kunnen de prijsverhoging niet opbrengen en verhuizen naar Amsterdam. Op het nieuwe adres worden zij verraden en als gevolg daarvan worden ook Eva en haar moeder op hun onderduikadres gearresteerd. Na een kort verblijf in Westerbork worden ze op de trein naar Auschwitz gezet. In de deportatietrein vertelt Heinz aan zijn zusje dat de schilderijen zijn verborgen op het eerste onderduikadres.

Van de familie Frank overleeft alleen vader Otto de oorlog, van de familie Geiringer blijven alleen Eva en haar moeder over. Na de bevrijding door de Russen komen ze 'thuis' in Amsterdam. Eva gaat naar Het Amsterdams Lyceum, maar is een ongelukkig kind zonder vader. Dat verandert in 1953 als haar moeder en Otto Frank trouwen.

¹ Eva Schloss-Geiringer beschreef haar levensverhaal in *Herinneringen van een joods meisje 1938-1945*, uitgave De Geus BV, Breda 2005.

Otto Frank heeft als oorlogskleinnood het dagboek van zijn dochter, maar ook zijn nieuwe vrouw heeft tastbare oorlogsherinneringen: de schilderijen van haar eerste man en zoon. Onder de vloer van het onderduikadres worden de schilderijen gevonden met een aangrijpend briefje: 'Eigendom van Eric en Hein Geiringer uit Amsterdam die ondergedoken zijn en de spullen na de oorlog ophalen.' Maar Erich en Heinz, die naar het concentratiekamp Mauthausen zijn overgeplaatst, keren daarvan niet terug.

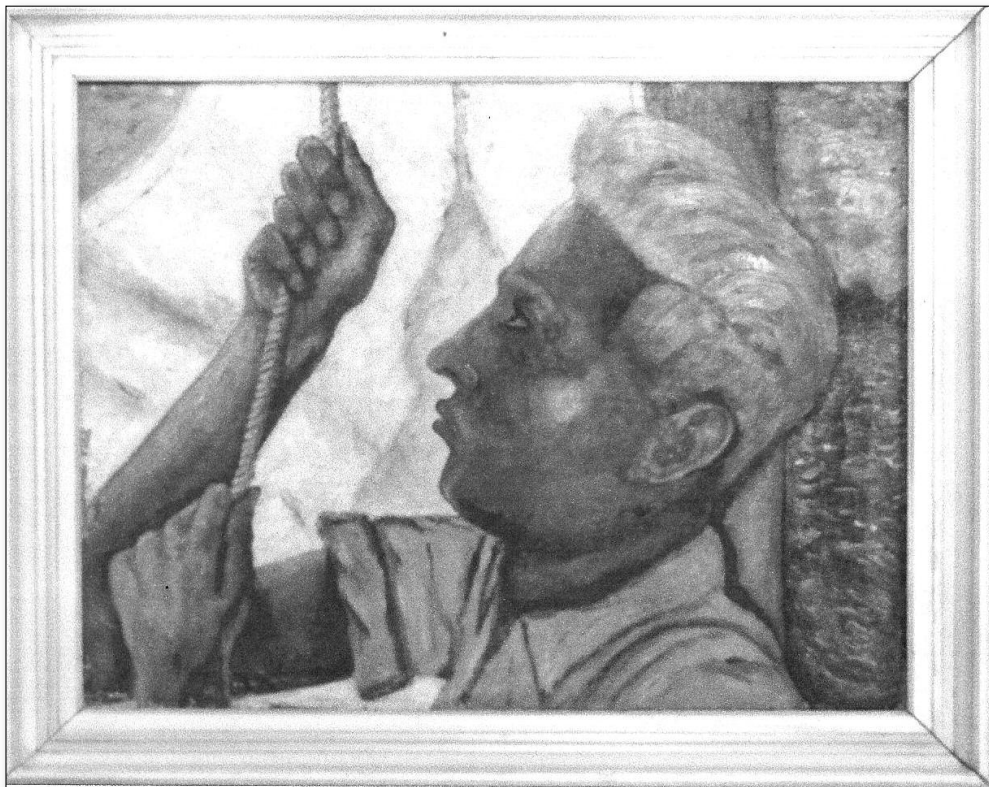
Deze schilderijen heeft Eva nu dus aan het Verzetsmuseum geschonken.

De expositie, "*Eva's Verhaal*", toont de ongeveer dertig schilderijen in een historisch-persoonlijke context. Aan de hand van citaten, foto's, tekeningen en gedichten wordt het verhaal verteld van het joodse gezin Geiringer².

Op verzoek van de museumdirectie hield onze rector Roel Schoonveld bij de opening een toespraak over de rol van Dr. Gunning tijdens de oorlog.

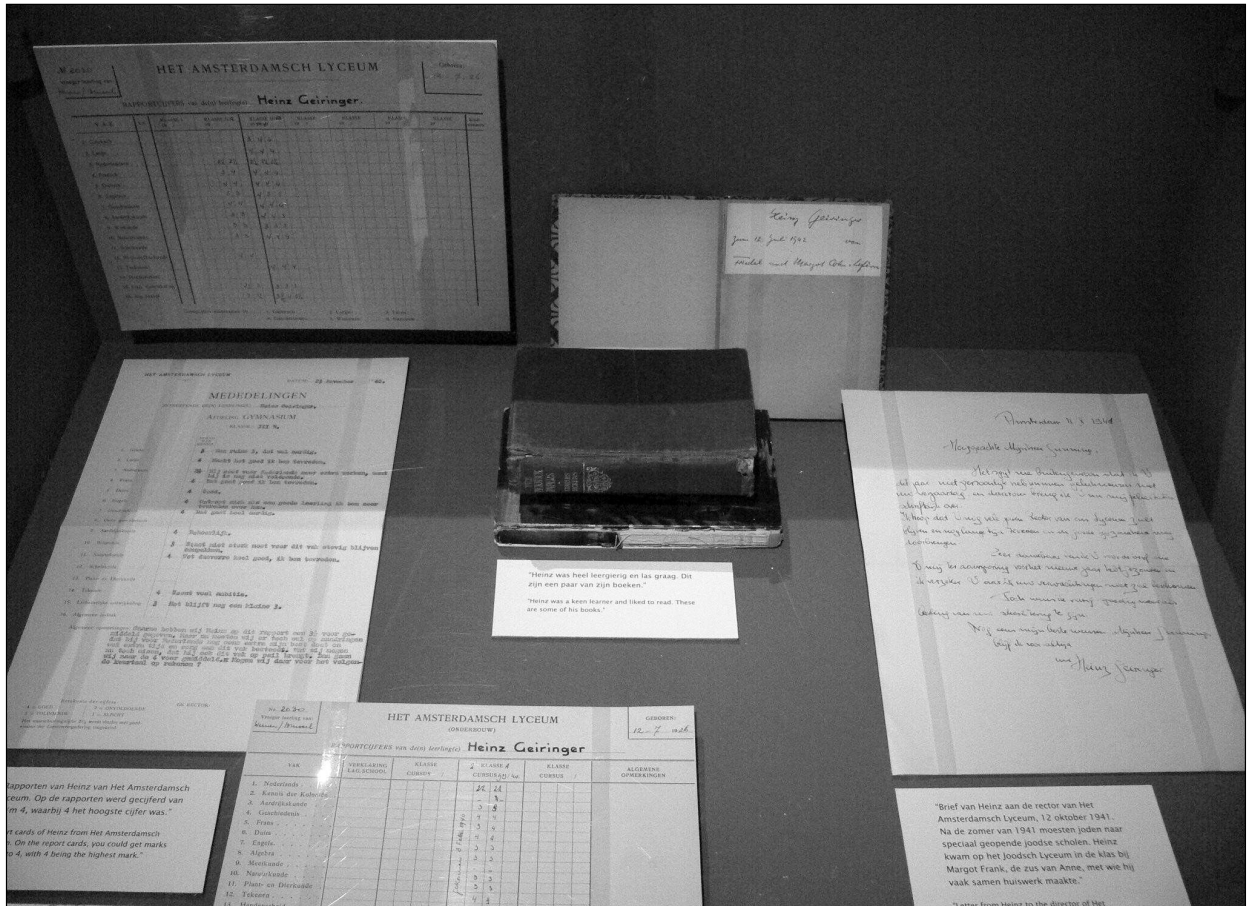
Luca Barak, leerlinge vierde klas VWO, las een ontroerend gedicht voor van Heinz over de dood.

Patrick van den Hanenberg
docent geschiedenis

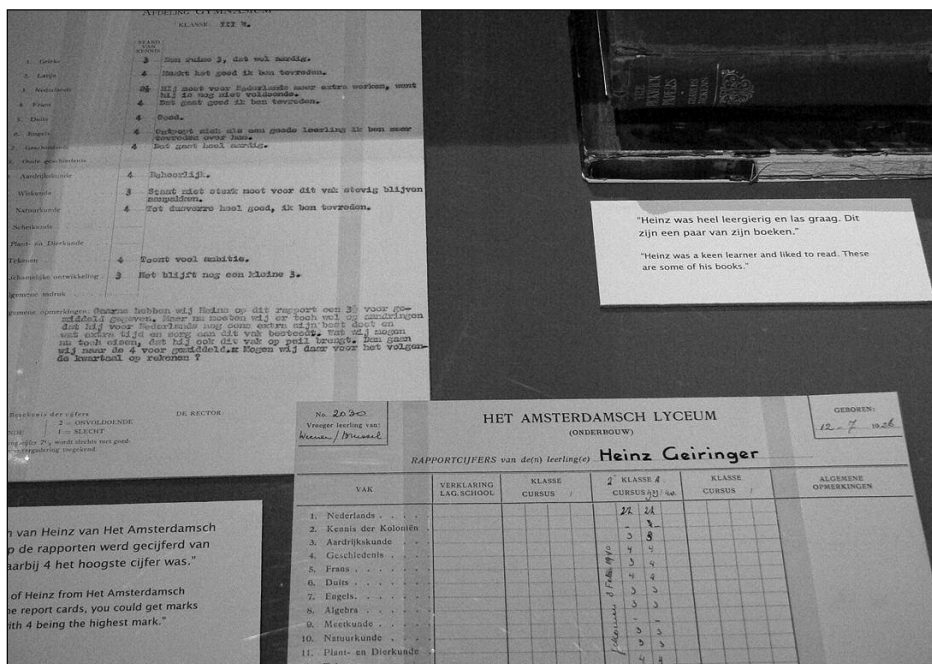

zelfportret van zeilende Heinz, met geblondeerde haren

² Deze tentoonstelling is intussen afgelopen, maar een deel van "Eva's Verhaal" zal worden opgenomen in de vaste expositie van het museum.

deze vitrine toont de inhoud van het schooldossier van Heinz, met rechts zijn aan de heer Gunning gerichte brief van oktober 1941:
 “Het spijt me buitengewoon dat ik U dit jaar niet persoonlijk heb kunnen gelukwensen met Uw verjaardag en daarom breng ik U nu mijn felicitaties schriftelijk over”(…) “Toch wens ik vurig spoedig weer als leerling van Uw school terug te zijn”.

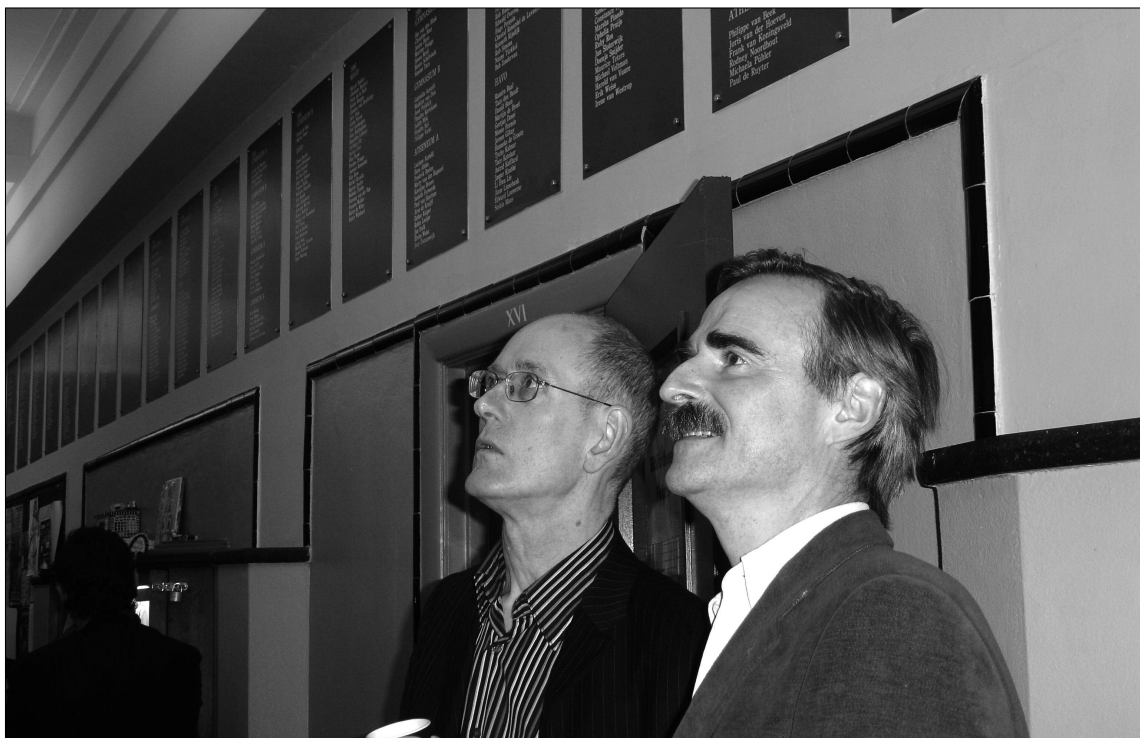
Het Amsterdams Lyceum 90 jaar Viering van het 18de lustrum door de oud-leerlingen

Overdag in het schoolgebouw

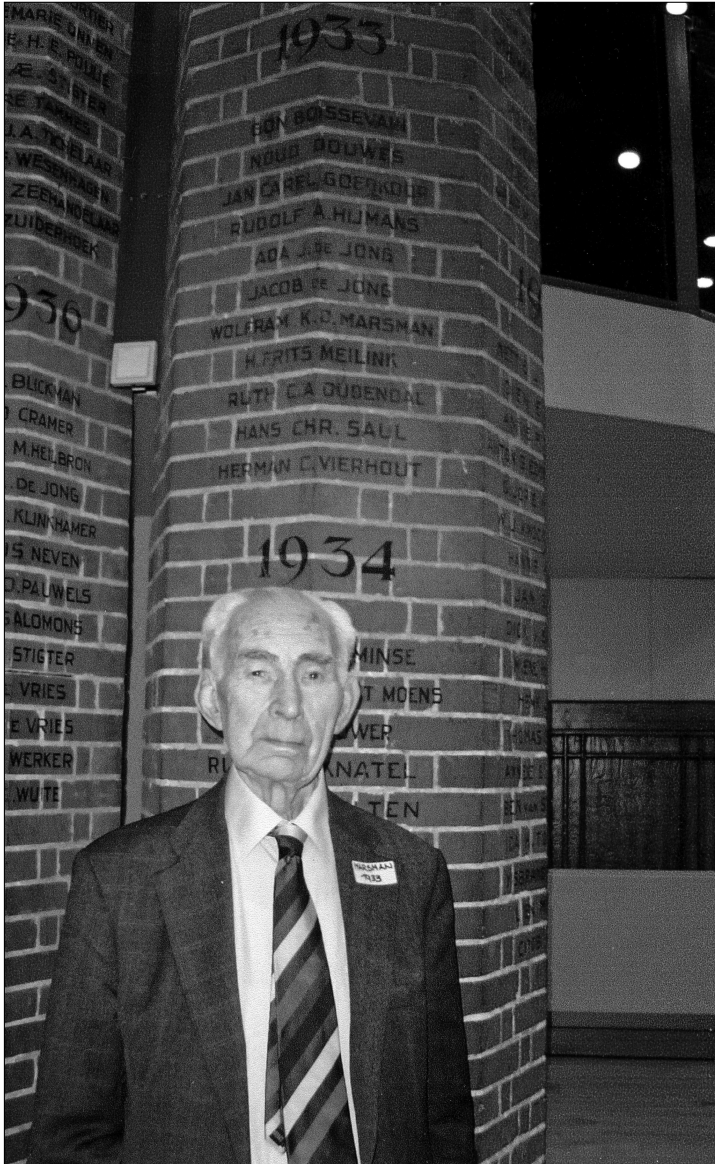
Het was - zoals altijd – druk en gezellig in de gangen, veel foto's legden het vast.

Altijd even kijken – met gepaste trots? – of je er nog goed bij hangt.

Wolfram Marsman poseert voor zijn 'eigen' pilaar (1933).

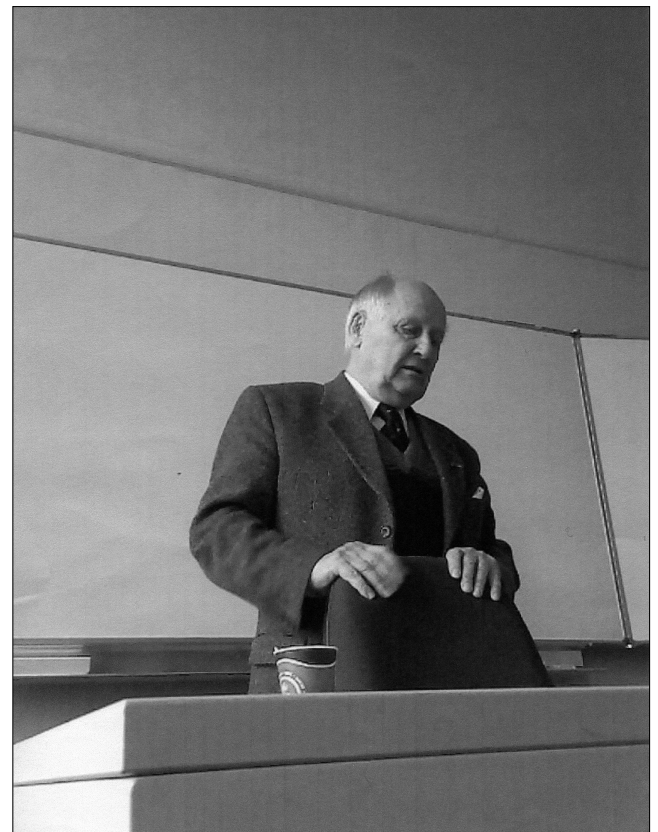
De lessen

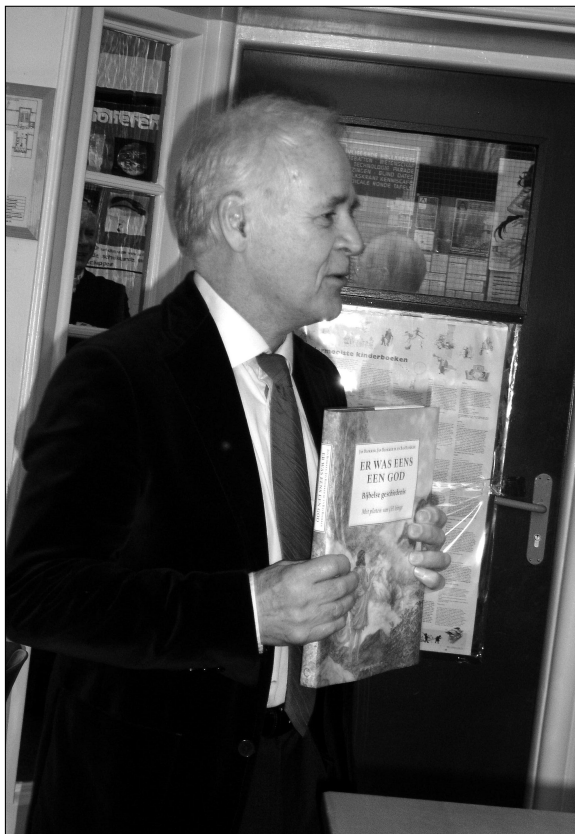
Schraa was in topvorm, zo vernamen wij uit vele reacties.

Een goed verhaal over de achtergronden van het Molotov-Ribbentrop pact, met als leidraad 'Bedrogen bedriegers, Stalin contra Hitler', een recent boek van Marius Broekmeyer, die kort na de les van Piet zou overlijden.

Iemand vroeg: "hoe oud bent u net geworden?" En toen kreeg Piet het nog even te kwaad.

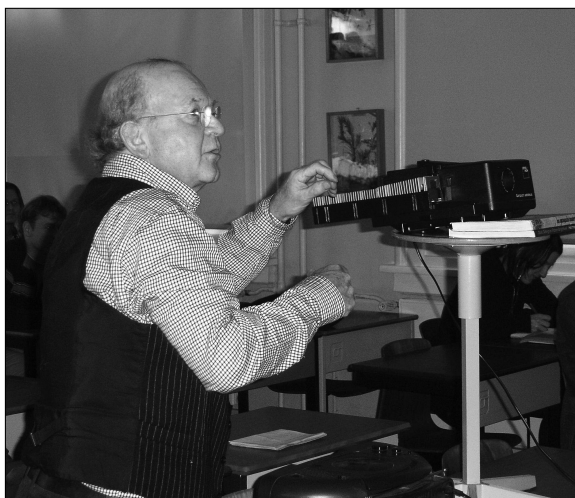
(foto DK met gsm: Samsung D9000)

Oud-docent Bosch (Nederlands) nam als uitgangspunt het boek van Jan Blokker en zonen 'Er was eens een God'- Bijbelse geschiedenis.

Opnieuw vol aandacht in de klas. Fijn ook, als je weet dat er geen huiswerk overhoord kan worden.

Oud-docent Bokma (biologie) vertelt vol vuur over zijn belevenissen met de indianen en drugsbaronnen in Zuid-Amerika. Toegelicht met een – ouderwetse – diavoorstelling. Maar ja, ooit was dit ook een nieuwtje.

Docent natuurkunde Colle gaf een informatieve les over klimaatverandering in het kader van het vak natuurwetenschappen, modern gepresenteerd door middel van beamer.

'Avonds: OLO-feest in het Hilton Hotel

OLO-voorzitter Piet Boekel (links) met naast hem organisator Max Gerschtanowitz, de grote en onmisbare inspirator van de lustrumcommissie. En dan natuurlijk nog 'onze' spreekstalmeester Howard Komproe, die op zijn eigen onnavolgbare wijze de nummers aan elkaar praatte. Rechts rector Schoonveld.

De theaterklas zorgde voor een moderne – en dus – spetterende show.

Optreden van de schoolleiding:

*Roel Schoonveld, Hellen Andriessen, Tjeerd Volbeda en Tom van Veen zingen
"Aan de Amsterdamse grachten" met vervangende tekst van Tom van Veen.*

Aan Het Amsterdams Lyceum

Aan Het Amsterdams Lyceum
Heb ik heel mijn hart voor altijd verpand
't Amsterdams vult mijn gedachten
Als de mooiste school van ons land

Al die Amsterdams docenten
Al die kindren op 't Valeriusplein
Niemand kan zich beter wensen
Dan een echte HAL-ler te zijn

Er staat een school in het hart van Amsterdam Zuid
Waar voor de bruggers heel hard de bel wordt geluid
Die bel wordt ook weer geluid aan het eind van de rit
Geen kind dat zonder plezier op 't Amsterdams zit

En in de gangen, hangen platen met ieders naam
En aan het water staat er een school die nooit zal vergaan

(refrein)

65 jaar later

Het negentig-jarige bestaan van Het Amsterdams Lyceum bracht mij terug naar het schoolgebouw dat ik 65 jaar eerder, na het eindexamen HBS-B, had verlaten. Maar eerst liep ik naar het huis op de hoek, waar ik mevrouw Gunning gedurende de maanden januari tot mei 1942 op haar verzoek een keer of zeven bezocht, op zaterdagmorgen. Zij vroeg mij dan uit over het schoolleven onder de leerlingen, om daarover te kunnen schrijven aan haar man, onze rector, geïnterneerd in het kamp Amersfoort.

Tot mijn vreugde zag ik boven de bel het naambordje Schoonveld prijken; het huis werd nog steeds bewoond door de rector! Nog voor elf uur ging ik de school binnen langs de 'loge' van Le Grand, onze toenmalige conciërge. Hartelijk werden wij, oud-leerlingen, ontvangen door enige leraren en leerlingen. Ik trof het daarbij kennis te maken met de heer Vollenbronck, beschermheer van 'De Drietand'. Nog een keer betuigde ik mijn spijt, dat ik verhinderd was geweest in 2005 het 75-jarige bestaan van onze Lyceum Roeivereniging bij te wonen. In de prijzenkast op de gang zag ik later de drie gouden en één zilveren medaille terug uit de jaren 1939, '40, '41 en '42. Die zond ik ter gelegenheid van dat Lustrum aan beschermheer en bestuur. Eén keer hadden wij in die jaren 'RIC'(Roeivereniging Ignatius College) moeten laten voorgaan.

Onze gymnastiekzaal onder de aula, waar wij het laatste uur voor de grote vakantie het apenspel speelden, is nu in drie leslokalen verdeeld. Ik klom de trap op naar de eerste verdieping, kocht ter ondersteuning van de sponsoractie de CD met foto's en zocht mijn weg naar de nieuwe vleugel op de oude binnenplaats.

Daar, wanneer alle fietsen uit de stalling onder het Valerius terras op weg naar huis waren, speelden wij ons 'fietsvoetbal' met een tennisbal. Het doel verdedigde je het beste met je voorwiel. Schoten op het doel van de tegenstander deed je van ver met je voet en van dichtbij met je wiel. Dat kostte mij een paar voorwielen, maar het spannende spel was dat wel waard.

In de nieuwe vleugel vroeg ik de weg naar de kamer van de rector. Ik bofte, want hij was aanwezig en heette mij welkom. Hij vertelde mij met veel belangstelling de dagboeken van Gunning te lezen, die hem welwillend door diens nazaten ter lezing waren gegeven. Daarna kreeg ik een mapje met exemplaren van onze schoolkrant H.A.L.O. (schooljaar 1941/42) ter inzage (ik had hierom per e-mail verzocht). Nu moest hij, gastheer, nodig het gebouw in ter verwelkoming van de oud-leerlingen. Ik bleef alleen in de rector'skamer achter met de H.A.L.O.'s en mijn herinneringen.

Het schooljaar 1941/42 begon met de verkiezing van het DB van de schoolraad. Ik was overtuigd dat Romek Boelen uit de parallelklas tot regent zou worden gekozen. Een vrolijke extroverte lyceïst, geknipt voor een feestelijk Lustrumjaar. Voor mij volkomen onverwacht kreeg ik, eerder wat neigend naar introversie, de meeste stemmen. Achteraf bezien speelde misschien de langzaam veranderende stemming in Nederland hierbij een rol. Gedurende 1940 merkten wij nog relatief weinig van de bezetter, maar in 1941 werd dat anders, de duimschroeven werden geleidelijk aangedraaid.

Het vijfde Lustrum kwam er aan en dus moest er een Lustrumrevue komen. Ons literaire talent Jaap Bethlem schreef de tekst; tot aan de kerstvakantie werd er druk gerepeteerd. Wij wilden alle vorige lustrumvieringen naar de kroon steken. De heer Gunning verleende mij een bijzonder privilege. Ik mocht in de skiff roeien, die zijn persoonlijk eigendom was. Ik maakte er maar een paar maal gebruik van, kon er niet onbekommerd van genieten. Stel je voor dat er iets zou gebeuren waardoor de skiff beschadigd zou worden!

Per 1 januari 1942 werd onze rector dr C.P. Gunning door de secretaris-generaal van het departement van Onderwijs ontslagen. Enkele weken later werd hij door de 'Grüne Polizei' gearresteerd en naar kamp Amersfoort afgevoerd. Over deze periode schreef hij later het boek 'Op de schoolbanken in het P.D.A'. Daarin vermeldt hij, zes keer te zijn ontboden bij de 'Sicherheitsdienst'. Steeds werden hem dan enkele zinnen voorgelezen uit toespraken die hij hield voor leerlingen en docenten. "Gelukkig heb ik nooit geweten, wie de verrader was" schreef hij daarover. Dat hij naar de promotie ging van één van onze joodse leraren, die allen van het Lyceum verwijderd waren, is waarschijnlijk de druppel geweest die voor de bezettingsautoriteiten de emmer heeft doen overlopen.

Ik verliet de rectoriskamer in de nieuwe vleugel om het lokaal op te zoeken, waar de heer Schraa een geschiedenisles zou geven. Dit college behandelde het wonderlijke gegeven, dat Stalin iedereen wantrouwde, met uitzondering van Hitler. Alle waarschuwingen van personen en instanties, dat Duitsland een overval op de Sovjet Unie voorbereidde, sloeg Stalin in de wind totdat het te laat was. Na afloop van de les complimenteerde ik de heer Schraa voor zijn boeiend betoog over een onderwerp, zo cruciaal voor het verloop van de Tweede Wereldoorlog. Daarbij vroeg ik belangstellend zijn geboortejaar; hij bleek iets ouder te zijn dan ikzelf en dus al lang gepensioneerd. Het klaslokaal zat berstensvol.

Daarna naar de aula; even vreemd, zo zonder het balkon met uitzicht op de kathedraal. Nieuw, de witmarmeren gedenkplaat; met respect en grote erkentelijkheid de namen gelezen. Teruggedacht aan mijn docenten; uit een aantal markante personen haal ik hier naar voren Dr. A. Kettner, onze Conrector, die de leiding van het Lyceum waarnam tijdens de gedwongen afwezigheid van de heer Gunning. De heer Kettner, mijn wiskundeleraar van de eerste tot en met de zesde klas, die ons enthousiasme wakte voor het vak wiskunde. Voor de leerlingen van de hoogste klassen, die de ambitie hadden aan de TH te Delft te gaan studeren, gaf hij na schooltijd een extra uur differentiaal en integraal rekenen. Wij namen er met zes of zeven leerlingen aan deel; hij genoot ervan, net als wij.

In de aula ontmoette ik mijn klasgenote Dons Bruynzeel; zij bracht mij bij Heleen Sickler, oud DB lid. Wij dronken gedrieën een kop koffie en wisselden gedachten uit over vroeger en nu. Daarna aten wij in de kantine een saucijzenbroodje. In onze tijd was er een overblijflokaal: meegebrachte boterhammen at je er op. Een welvoorzien kantine met professionele uitbaters, daarvoor was het toen de tijd nog niet.

Daarna belde ik mijn vrouw op, dat ik voldaan was met het bezoek aan mijn oude school en nu snel naar huis zou komen, ons appartement met uitzicht op de Hofvijver in Den Haag.

Rest mij nog slechts de vraag te beantwoorden: Was er, naar jouw indruk, weinig of veel veranderd aan de sfeer? Een te simpele vraag! Mijn mening: Het is er net zo mee als de boom voor mijn raam (tijdens lange droge perioden in de zomer giet ik 's avonds een emmer water bij de wortels). Elk jaar krijgt de stam een jaarring erbij, af en toe breken takken af en ontwikkelen andere zich in hun plaats, steeds vallen bladeren af en ontluiken nieuwe blaadjes. De lucht die de boom nu omgeeft, is zwaarder vervuild met fijn stof en benzinedampen dan vroeger. Maar desondanks blijft de kern zichzelf en ontwikkelt het geheel zich voort.

Ik eindig met veel dank aan allen, die voor oud-leerlingen dit bezoek in februari 2007 mogelijk maakten: schoolleiding, oud-docenten, leerlingen en de O.L.O. met Paula van Cleef in het bijzonder. Afsluitend spreek ik de wens uit: Nog lang leve Het Amsterdams Lyceum!

maart 2007

Hans Blauwkuip, regent 1941/42

Terugblik

Langzamerhand heb ik een leeftijd bereikt, waarop ik terug mag kijken op de achter mij liggende jaren. ‘Men’ zegt altijd dat je vooruit moet kijken, maar als ik dat doe, dan zie ik steeds meer van hetzelfde. En wat ik vroeger meegemaakt heb, is in mijn herinnering veel spannender dan de voorspelbare dagen van nu. De verrassingen nemen af in tegenstelling tot de verassingen.

Aan mijn verblijf op het Amsterdams bewaar ik warme herinneringen en daarom was ik zo blij met de uitnodiging om de 90ste verjaardag van de school mee te komen vieren in het Hilton. Dat gaf tevens mijn terugblik het geautoriseerde aureool dat ik nodig had.

Wat mij bij het terugkijken vooral opviel, is dat mijn pad immer gekruist is door lieve leeftijdgenotes. Dat begon al in de hoogste klas van de kleuterschool. Of was het de laagste klas van de lagere school? Ze heette Coby en ik mag haar naam nu wel noemen, want ze heeft het Amsterdams nooit gehaald. Velen zijn er gevolgd, maar de warme gevoelens die ik voor hen had werden zelden gedeeld. Zelfs mijn entree op het Amsterdams is het gevolg van een diepe, zij het nooit beantwoorde liefde voor Marty. Mijn vader vroeg mij (hij was een verlichte geest, die al inspraak gedoogde, toen het nog niet eens was uitgevonden) naar welke middelbare school ik wilde. En omdat ik wist waar Marty naar toe zou gaan, zei ik uiteraard: “Het Amsterdams Lyceum”, hoewel de een of andere middelbare school in West meer voor de hand gelegen zou hebben. Ik heb haar trouwens na de brugklas nooit meer gezien.

Anders is het met mijn klasgenoten in de bijna 53 jaar dat wij nu van school zijn. Velen hebben toch regelmatig contact gehouden, soms door ‘gewone’ vriendschap, soms door reünies waar het merendeel aanwezig was. Zo ook bij deze verjaardag van onze school. Wij hadden afgesproken, dat wij elkaar een paar uur vóór de officiële opening, zouden ontmoeten in de bar van het Hilton om even gezellig bij te praten. En we waren er nagenoeg allemaal.

Drie klasgenoten zijn inmiddels overleden en twee hadden wat lichamelijke ongemakken. Maar de rest was er!

Een paar dagen later, toen ik schriftelijk contact had met een klasgenote, kwam ik tot de volgende ontboezeming:

“Lieve...(ach dat doet er eigenlijk niet toe).

Voordat het korte termijn geheugen mij in de steek laat en ik terug moet vallen op het lange termijn geheugen (waarin ik mij trouwens heerlijk heb kunnen wentelen afgelopen zaterdag) wil ik je nog wel even zeggen dat ik genoten heb van ons weerzien, maar dat ik er gruwelijk veel spijt van heb dat ik mijn fototoestel niet meegenomen heb. Meestal doe ik dat wel, maar ik zag er tegenop om de hele avond met dat ding rond te sjouwen.

En misschien was ik ook wel een beetje bang, omdat ik er geen idee van had wat ik voor de lens zou krijgen. Tenslotte waren er onder jullie een paar die elkaar in de voorbije jaren één of meer keren gezien hebben, maar voor mij is het bijna 53 jaar geleden!

Wat mij echter na al die jaren het meest getroffen heeft, is de vanzelfsprekendheid waarmee we elkaar begroet hebben, alsof het normaal was dat we er bijna allemaal waren en het zou mij niet verbazen indien wij de enige klas waren die ook onze eigen reünie hadden. Ook blijft het mij verbazen hoe herkenbaar ik de meeste van ons nog vond. Misschien heeft het ook wel een beetje geholpen dat ik de oude en vergeelde schoolfoto's van toen (die inmiddels gedigitaliseerd zijn), nog even doorgekeken heb. Hoewel, velen van ons waren toen nog een stel puberende snotneuzen”.

U begrijpt dat de viering van onze 90ste verjaardag mij diep heeft geraakt en uit het voorgaande kunt u opmaken dat óók mijn klasgenootjes van destijds een blijvende indruk op mij hebben gemaakt. Dat is in de loop der jaren niet zo heel veel veranderd, met dien verstande dat ik ze nu allemáál even lief vind. Het Amsterdams zal de honderd jaar wel halen en dat feest zullen wij niet aan ons voorbij laten gaan! Want tegen die tijd zijn wij immers pas 80+!

Theo van Noord (1954)

Pyramus & Thisbe, een grote gele kip en oude liefdes: het Lustrum

Afgelopen februari bestond ons lieve lyceum al weer negentig jaar en dat diende uiteraard groots gevierd te worden. Zowel voor de leerlingen als voor de oud-leerlingen was er genoeg te beleven. Voor mij was dit het tweede lustrum dat ik van dichtbij meemaakte. In 1992 als leerling, dit keer als docent.

Van dinsdag- tot en met vrijdagavond was de aula omgebouwd tot een nachtclub met kroonluchters en rood pluche. In Club 90 waren optredens te zien van leerlingen en docenten: brugklassers in slaapzakjes die de Wolkenlandboogie zongen, Patrick van den Hanenberg en Arjen Post die de eeuwige leerling speelden (“toen ik in 1987 voor de derde keer in mavo vier zat...”), veel liedjes en als uit-smijter “Aan het Amsterdams Lyceum, heb ik heel mijn hart voor altijd verpand...”, waarbij de zaal luid meejoelde (de lyceumgeest leeft nog!). Dit alles werd doorspekt met dansacts van meisjes uit de dansklassen in minuscule pakjes en grote boa’s en werd aan elkaar gepraat door de getalenteerde Sofija uit VWO6, bijgestaan door leerlingen uit de theaterklas. In de lounge waren allerhande cocktails te bestellen die door meisjes in korsetjes en netkousen bereid werden. De indruk van een nachtclub werd succesvol gewekt...

Voor de leerlingen stond de donderdag in het thema van de sponsoractie. Er werd geld ingezameld voor een schoolbus in een klein dorpje in Marokko. Er was een casino, een Marokkaanse avond, een voorstelling van Circus Elleboog, er werden broodjes verkocht aan bedrijven en nog veel meer grote en kleine acties. Alles bij elkaar werd er €42.618,40 opgehaald. De €55.000 die nodig zijn voor de bus, zijn dus bijna gehaald. Mocht u na het lezen van deze alinea besluiten de actie een warm hart toe te dragen, dan kunt u dat doen op nummer 41.23.13.413, t.n.v. Het Amsterdams Lyceum, o.v.v. Sponsoractie.

Vrijdag konden de leerlingen van de onderbouw tijdens een vossenjacht in de Leidsestraat en omgeving op zoek naar hun docenten die verkleed waren als bouwvakker, Arabier, backpackers, gothics en standbeeld. Ik had me in een groot, geel kippenpak gehuld met enorme, gele, plastic poten. Samen met twee collega’s als dierenactivisten met spandoeken “meat is murder” liep ik de Leidsestraat op en neer, achtervolgd door gillende onderbouwleerlingen: “Wie is die kip? Heb jij de kip al?”. Grote hilariteit als bleek wie er nou eigenlijk in het pak zat, maar ook ongeloof en verbazing, vooral bij een van mijn mentorleerlingen die vroeg: “Mevrouw, heeft u geen schande?”. Nee dus.

Juf Esther als kip

Op zaterdag was het dan eindelijk tijd voor de oud-leerlingen; overdag kon men weer eens lekker ouderwets op school in de gangen hangen (want daar was het uiteraard gezelliger dan in de lokalen, net als vroeger). Voor wie wat meer inhoud aan de dag wilde geven waren er lessen van oud-docenten. Ik schoof zelf aan bij Wouter Bokma, die er sinds zijn vertrek van school alleen maar jonger op leek geworden en uiteraard bij Gerdien Boersma. Zij is tenslotte één van degenen geweest die mij de liefde voor de oudheid heeft bijgebracht. Bovendien kreeg ik zo de kans het lokaal waar ik zelf zo vaak de conjunctivus sta uit te leggen eens van de andere kant te bekijken. We lazen Pyramus en Thisbe (*iuvenum pulcherrimus alter, altera, quas Oriens habuit, praelata puellis etc.*, u kent het wel) en ik begreep meteen weer waarom ik ooit tijdens de lessen van Gerdien gegrepen ben door de klassieken; zoals zij leest...

Wie nog niet genoeg had bijgepraat, kon dat 's avonds in het Hilton verder doen onder het genot van een hapje en een drankje. Daar kregen de oud-leerlingen (tenminste degenen die helemaal vooraan stonden) een kleine selectie te zien van de

acts van Club 90, waaronder de dansmeisjes in minuscule pakjes, wat tot al dan niet goedkeurend gemompel leidde bij de heren en dames in het publiek, die er uit zagen of ze op hun veertiende wat minder schaars gekleed gingen, maar een mens kan zich vergissen.

Het werd een avond vol muziek en vertier, aan elkaar gepraat door Howard Komproe, die helaas zijn blauwe leeuwenpak thuis had gelaten. Voor de hongerigen (en dat waren er veel) was er een uitgebreid buffet en voor de dorstigen (dat waren er nog meer) stond de tap open. Men werd ouderwets dronken en oude liefdes vonden elkaar terug. Sommigen waagden zich op de dansvloer, maar de meesten bleven in de gangen staan, want daar is het, zoals al eerder gesteld, altijd het gezelligst. Het feest ging door tot in de kleine uurtjes, omdat men zich realiseerde dat een avond als deze maar eens in de vijf jaar voorkomt. Maar dat schijnt vaker zo te zijn met een lustrum.

Esther Geerling (1995)
docente Latijn/KCV

HALO de beste schoolkrant van Nederland!

De HALO-redactie

Op 31 maart is HALO door een professionele jury uitgeroepen tot beste schoolkrant van 2007. Juryvoorzitter Bert Vuijsje motiveerde de uitslag als volgt:

“Het is een evenwichtige schoolkrant met journalistieke ambitie. De artikelen zijn divers en gaan zowel over de school als over politiek en milieu.”

De prijs bestaat uit een wisselbokaal en 2500 euro. Bovendien mag de redactie een eigen CJP XS maken: een minimagazine over jongerencultuur, dat wordt verspreid op 1200 middelbare scholen in een oplage van 200.000. Deze ‘Schoolkrant Awards’ werden op de Hogeschool van Amsterdam aan de redactieleden uitgereikt door cabaretier Dolf Jansen en hoofdredacteur Jim Jansen van Folia.

Vervolg op “Eindexamen in 1947” (zie OLO-bulletin nr. 38, pag. 22/23)

Indien men in bovenstaand artikel de indruk mocht hebben gekregen dat uitsluitend alfa's op de foto staan, dan was dat niet de bedoeling. Onderstaande – later gevonden – foto illustreert het beklimmen van de gehuurde paardenomnibus door onze klas – verkleed als Grieken – volgens de traditie om 100 dagen vóór het eindexamen ‘iets te doen’.

Pauline Hengeveld-Brand

Van Heutsz

Binnenkort wordt het geheel gerestaureerde Van Heutszmonument onthuld, dat niet meer zo mag heten. Daar trekken HAL-lers zich vanzelfsprekend niets van aan.

Ik denk, dat het van Indië-kenner Gunning niet had hoeven; ik bedoel die nieuwe naam: Monument Indië-Nederland.

Zelf liet ik in mijn pré-Lyceumtijd, als kleine jongen dus, vaak motorbootjes los in die bak water.

Iedereen zal zijn/haar eigen herinneringen hebben aan onze overbuur.

Stuur ze ons op. Foto's ook wellicht?

De redactie

Van het secretariaat

Adresboek

Ter gelegenheid van het 18de lustrum heeft de OLO een nieuwe adreslijst samengesteld, voorzien van recente adressen van oud-leerlingen en oud-docenten.

Na ontvangst van uw overboeking van € 7,50 op rekening 46.78.07.493 t.n.v. OLO te Warmond wordt u dit adresboek toegezonden.

Wolkenland 75 jaar

Dit in 2006 uitgegeven jubileumboekje – samengesteld door docent geschiedenis Patrick van den Hanenberg – kunt u bestellen door € 8,-- over te maken op rekening 46.78.07.493 t.n.v. OLO te Warmond.

Lustrumfoto's

Deze zijn te vinden op www.fotoboek.amsterdams.info/ onder groepsfoto's lustrumviering, OLO-dag 2007 en lustrumviering Hilton Hotel.

In memoriam (jaartal heeft betrekking op het jaar van schoolverlaten)

Ada Middelhoven (1932)
Joop de Graaff (1939)
Gert Jan ter Meulen (1942)
Dave Aronson (1964)
Heinz Aufrecht (1945)
Foppe Bruinsma (1939)
Annette de Rooij-Swaving (1942)
Jaap Kalker (1941)
Edo Kuyper (1939)
Hans Wesenhagen (1935)
Henk Noppen (1943)
Bert Feltkamp (1950)